

A SZEXUÁLIS ETHIKA LEG- SÜRGŐSEBB FELADATAI.

Írta: BUDAY DEZSŐ.

A negyedik rend nagy szellemi evolúciójában föltartóztatlanul elindult a második nagy hullám, a szocializmusnak már oly szélesen hömpölygő gazdasági árja után – a feminizmus az ő magasan tajtékzó, sok feketeséget föl-színre vető szexuális-etnikai kérdéseivel. Lehet, hogy majd utánuk tornyosul a gyerekjogoknak, magasabb értelemben vett gyerekvédelemnek, a gyerekautonómiának ma még kicsiny hullámverése is. Már ezt is sejthetjük.

De azért egy bizonyos, hogy a második hullám, a feminizmusé, el fogja érni az elsőt, hogy mindezek az összeszövődött gazdasági, erkölcsi érdekek egyszerre nyernek majd kielégítést. Ha ebben a kielégítésben az evolúció mellett egy „r” betű is fog szerepelni, az már csak a szociológia törvényeit fogja igazolni.

De azért a holnap kérdései mellett megvannak a feminizmusban a ma kérdései is. Akár a gazdasági életben, akár a szexuális etikában. Sajnos, hogy e kérdések, amelyek a mára várnak, csaknem mind a tegnapiak bűnösen hátrahagyott restanciái.

A holnap kérdései minálunk, úgy hiszem, a szexuális etikában a koedukációnak és a nemi felvilágosításnak kérdéseiben kulminálnak. Nemcsak azért, mert a közelmúltban legtöbb szó esett róluk, hanem azért is, mert a sok fájó aktualitás közül ezeket lehet legnehezebben az „utópia” szóval elintézni.

Az abolícionizmus, a lánykereskedés megszüntetése, a prostitúció kiküszöbölése, a gazdasági kérdések közül a teljes emancipáció, a központi háztartás, – nem bánom, hadd legyenek a laikus szemlélő előtt egyelőre „utópiák, amiket legfeljebb a nagyon távol jövő fog csak megvalósítani”, de, a nemi felvilágosításra, a koedukációra nem foghatják rá, hogy messze idők eredményei lesznek. Ezeket el lehet kezdeni – már holnap.

Éppen a koedukáció története bizonyítja, hogy nem is olyan régi dolog a koedukáció hiánya. És nem is olyan általános. Hogy az üvegházi nevelés szinte csak az utolsó századok erkölceit érinti. Hogy a falusi, földművelő lakosság majdnem egészen koedukált ma is, mert nemcsak együtt járnak iskolába, ismételőbe és templomokba, hanem a legtöbb faluhelyen az a divat is megvan, hogy az egyenlő korúak, egyenlő évfolyambeliek mindig együtt vannak, s együtt képeznek egy zárt csoportot. Hogy a táncban mindenki együtt van a párjával éveken át, hogy a falusi házasságok nem egy farsangon születnek, azt mindenki tudja. Az ipari munkásság körében is csak

újabbán választják el a gyáraknak ebben az egyben sokhelyt gondos szabályai a két nemet.

A koedukáció az, amit holnap el lehet kezdeni és az, amit alulról el lehet kezdeni. És ez is nagy előny. Hiszen ha az óvodákban az elemi iskolákban, a gyerekszobában a kicsinyeken kezdjük, akkor csak nem aggódhatik újabb erkölcsi veszélyeken ez a mi mélyenjáró erkölcsi érzékkel megáldott minden ízében erkölcsös polgári társadalmunk? A koedukációnak alulról való elkezdésével, amennyire tapasztaltam a polgári gondolkodás még legkönnyebben meg tudna békülni. Önként követné ezt a nemi felvilágosítás, mint „szükséges rossz” és így vonulhatna be a modern szexuális ethika az ő elveivel a harmadik rend levendulaillatú családi szentélyeibe.

Még egyre jó lesz ez a közel jövőnek, a holnapnak koedukációja. Hisszük, hogy mélyen egymásba fonódott, egymásnak való embereket fog egyesíteni. Amikor Loria szavai szerint az emberiség energiájának egy másik, eddig lekötött fele föl fog szabadulni, akkor a koedukáció megteremt majd olyan altruista párokat is, akik a mai egyedül imbolygó kultúrembernél könnyebben lesznek képesek nagyobb áldozatokra, hogy az emberi boldogulásnak ezt a lassan döcögő szekerét kissé gyorsabb tempóban, esetleg, ha kell, árkon-bokron keresztül erős kézzel ragadják előre.